

„U té holky? Zítří?“ Vincentovi se trochu zrychlil tep.

Hodinář přikývl. „Chtěl jsi říct dneska.“

Bylo už po půlnoci. Před Geraldem Duncanem se člověk musel vyjadřovat přesně, zvláště když se jednalo o čas.

„Jo.“

Když teď přemýšlel o Joanne – o dívce, která zemře příště –, vytěsnil Hladový Vincent Chytrého Vincenta.

Dneska...

Hodinář se po komplikované trase vrátil do jejich dočasného domova v manhattanské čtvrti Chelsea, jižně od Midtownu a kousek od řeky. Ulice byly opuštěné; teplota se pohybovala mezi minus pěti a minus deseti a úzkými uličkami se proháněl nepolevující vítr.

Duncan zaparkoval u obrubníku, vypnul motor a zatáhl ruční brzdu. Oba muži vystoupili z auta a ušli v ledovém větru půl bloku. Duncan pohlédl na svůj stín, který v měsíčním světle dopadal na chodník. „Napadla mě ještě jedna odpověď na otázku, jak dlouho trvalo, než umřeli.“

Vincent se znovu otřásl – především zimou, ale nejen proto.

„Když se na to podíváš z jejich pohledu,“ řekl vrah, „dá se říct, že to trvalo věčnost.“

00:35

Co to je?

Statný muž uveleбенý v rozvrzaném křesle v teplé kanceláři se napil kávy, zamžoural do oslnivého ranního světla a namířil pohled k protějšímu konci mola. Byl to inspektor ranní směny v opravně vlečných člunů, která se nacházela na řece Hudson severně od Greenwich Village. Za čtyřicet minut sem měl dorazit Moran s porouchaným dieselem, ale momentálně bylo molo prázdné a inspektor si vychutnával teplo boudy, kde seděl s nohama na stole a šálkem kávy položeným na prsou. Setřel z okna sraženou páru a zadíval se ještě jednou.

Co to je?

U okraje mola na straně orientované k Jersey stála malá černá skříňka. Když se opravna včera v šest hodin zavírala, skříňka tam rozhodně ještě nebyla, a po šesté večer už by tu nikdo nezakotvil. To znamenalo, že sem skříňku musel někdo dopravit ze souše. Vstupu nepovolaných osob do objektu sice bránil pletivový plot, ale během let se odtud ztratilo příliš mnoho náradí a sudů na odpadky (představte si to),